

[Erik Larsen]

at der i de kommunale organisationer er politisk opbakning til at indgå aftale på disse præmisser, og det har betydet, at der for den enkelte kommune har været mulighed for at variere skatteudskrivningen inden for den samlede ramme. Må jeg sige til fru Jytte Andersen, at det er jo 275 kommuner, vi taler om, og der er givetvis kommuner, som vil kunne finde midler i en prioritering til løsning af de opgaver, som fru Jytte Andersen nævner. Det er jo ikke en stor, firkantet kasse, når vi taler om kommunerne, men det er et meget mere nuanceret billede. Man kan også finde kommuner, som ikke har problemer på de områder, som vi her drøfter.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Klaus Hækkerup, at jeg har også en fortid i kommunalpolitisk arbejde, og det skal da ikke være nogen hemmelighed, at jeg indimellem har følt, at det ikke var nogen let opgave, men det blev den jo ikke mindre spændende af.

Men jeg har også været med i den tid, hvor der ikke var nogen aftaler mellem regering og Folketing og de kommunale organisationer – og min oplevelse var bestemt ikke, at det var nemmere. Da fik vi utrolig store udgiftsbyrder væltet ud over kommunerne, som kom meget sent, sådan at man i den kommunale verden havde meget svært ved at tage højde for udgifterne. Jeg føler i hvert fald ikke, at det er en tid, jeg kan tænke på med særlig stor glæde.

Formanden:

Vi vender tilbage til ordførerrækken.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der er ingenting, der tyder på, at kommunernes økonomi i 1992 ikke vil være præget af lav økonomisk vækst og dermed en alt for stor arbejdsløshed. Den svage økonomiske udvikling, der kommer ud af det, har jo ført til på den ene side stagnerende skattegrundlag i kommunerne og på den anden side stigende udgifter til bl.a. kontanthjælp og beskæftigelsesforanstaltninger. Jeg skal ikke undlade at sige, at da konjunkturerne var gode, brugte regeringen det som begrundelse for milliardnedskæringer i bloktilskuddene, og nu undlader regeringen helt at give kompensation for efterhånden 5 års lavkonjunktur.

Måske er det, fordi regeringen ikke helt fatter, hvor galt det står til ude i kommunerne. Den alt for stramme økonomiske politik, som

regeringen har ført over for kommunerne, har nu tømt kasserne derude. Der er ikke flere kassebeholdninger at tære på, og det skal huskes, at det jo i høj grad har været kassebeholdningernes størrelse, der har forhindret, at det, der er gået galt, ikke er gået langt værre.

Udfordringerne for kommunerne i den kommende tid vil være, at antallet af især helt gamle vil stige væsentligt i de kommende år. I løbet af de næste 5 år vil der være 20.000, svarende til 12 pct., flere ældre over 80 år. Der er tale om en aldersgruppe, der, uanset om de bor i eget hjem eller på plejehjem, vil være meget plejkrævende og derfor også meget ressourcekrævende.

Jeg skal under dette punkt ikke undlade at sige tak til hr. Duetoft. Jeg havde skrevet i min ordførertale, at der jo er et flertal herinde bestående af CD, Socialdemokratiet og SF, som indser, at det kan komme dertil, at der må ske en skatteforhøjelse ude i kommunerne, hvis de skal opretteholde deres forpligtelser. Jeg har forstået på hr. Duetoft, at han stadig væk er enig i det, og det siger jeg tak for.

Samtidig vil stigende fødselstal stille krav til fortsat udbygning af børnepasningsordningerne. Antallet af vuggestuebørn stiger med 21.000 – det svarer til 13 pct. – over de næste 5 år, og de 3-6-åriges antal vil i samme periode blive forøget med ca. 32.000. Dertil kommer så, at der er ventelister, som skal arbejdes væk. Det er helt urealistisk at regne med, at de ting, jeg her har nævnt, kan imødekommes inden for uændrede ressourcerammer, og det er efter SF's opfattelse meget nødvendigt, at der sker noget ikke mindst omkring ventelisteproblematikken for daginstitutionsplasser.

Hvis ikke vi får løst de problemer, skaber vi flaskehalse på arbejdsmarkedsområdet – det mener jeg faktisk at den nuværende finansminister har været meget optaget af i mange år – idet børnepasning jo er en forudsætning for, at folk kan komme i arbejde, begge parter, når de skal i arbejde, og når de gerne vil have en arbejdsplads. Forhåbentlig bliver det bedre, selv om der ikke er meget, der tyder på det lige nu.

Elevtallet i folkeskolen vil fortsat falde et par år endnu, men vil blive afløst af en direkte stigning i antallet af 7-16-årige allerede i midten af 1990'erne. De stigende fødselstal i de sidste år er allerede nu begyndt at slå igennem i skolerne på 1. klassetrin, så der vil faktisk i år 2000 være ca. 6-7 pct. flere børn i grundskolen, end der er i dag. Det er også udgiftskrævende.